

Datum van
inontvangstneming

:

02/04/2024

Zaak C-73/24 [Keladis II]ⁱ

Samenvatting van een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof

Datum van indiening:

30 januari 2024

Verwijzende rechter:

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (bestuursrechter in eerste aanleg, Griekenland)

Datum van de verwijzingsuitspraak:

30 november 2023

Verzoekende partij:

WI

Verwerende partij:

Anexartiti Archi Dimosion Esodon

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep tot nietigverklaring van aanslagbiljetten waarbij verzoekster werd beschouwd als medeverantwoordelijke voor het meermaals plegen van frauduleuze handel en haar ter zake veelvoudige heffingen werden opgelegd, zij aansprakelijk werd gesteld voor betaling van het gehele bedrag van genoemde heffingen en tezamen met de overige medeverantwoordelijken hoofdelijk aansprakelijk werd gesteld voor betaling van de over elke aangifte van invoer gedeelde omzetbelasting (btw).

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Prejudiciële verwijzing – Douanerechten – Omzetbelasting (btw) – Douanewaarde – Aangifte van te lage douanewaarde – Btw-grondslag – Transactiewaarde – Vaststelling – Methode van vaststelling van de transactiewaarde

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Prejudiciële vragen

1. Indien gegronde twijfel rijst of de aangegeven douanewaarde van ingevoerde goederen overeenkomt met de werkelijke transactiewaarde daarvan, maar het niet mogelijk is de transactiewaarde bij de controle a posteriori te bepalen aan de hand van de methoden van vaststelling als beschreven in zowel artikel 30, lid 2, onder a) en b), van verordening 2913/92 als 74, lid 2, onder a) en b), van verordening 952/2013 (transactiewaarde van identieke en soortgelijke producten), omdat de goederen niet alleen niet in beslag konden worden genomen, zodat een fysieke controle daarvan onmogelijk was, maar ook omdat de beschrijving ervan op de aangifte documenten bij de invoer in algemene en vage termen was gesteld, verzetten artikel 30, lid 2, onder c), van verordening 2913/92 en artikel 74, lid 2, onder c), van verordening 952/2013 zich dan tegen een administratieve praktijk waarbij voor de vaststelling van de transactiewaarde van de goederen in het kader van de in die bepalingen beschreven „aftrekmethode”, gebruik wordt gemaakt van zogenoemde „drempelprijzen”, die met behulp van statistische methoden worden bepaald in de „Automated Monitoring Tool” (AMT) van het Union Anti-Fraud Programme (AFIS)?

2. Indien het antwoord op de eerste vraag ontkennend luidt, is het dan toegelaten om in het kader van een van de overige methoden, beschreven in de artikelen 30 en 31 van verordening 2913/92 en artikel 74, leden 1 tot en met 3, van verordening 952/2013 gebruik te maken van genoemde „drempelprijzen”, met name gezien de redelijke soepelheid die moet worden betracht bij de toepassing van de „fall-backmethode” van artikel 31 van verordening 2913/92 en artikel 74, lid 3, van verordening 952/201, enerzijds, en het ten aanzien van die „fall-backmethode” uitdrukkelijk geformuleerde verbod om de douanewaarde vast te stellen op basis van minimumdouanewaarden [artikel 31 lid 2, onder f), CDW en artikel 144, lid 2, onder f), van verordening 2015/2447], anderzijds.

3. Indien het antwoord op de eerste twee vragen ontkennend luidt, verzet het Unierecht zich dan ertegen dat jegens de importeur, van wie naderhand is vastgesteld dat deze (op stelselmatige wijze) goederen tegen lagere prijzen heeft ingevoerd dan hetgeen wordt aangemerkt als rendabele minimumprijzen, geen gederfde btw in rekening wordt gebracht aangezien de douaneautoriteiten bij de controle a posteriori de douanewaarde van de ingevoerde goederen met gebruik van een van de in de artikelen 30 en 31 van verordening 2913/92 en artikel 74, leden 1 tot en met 3, van verordening 952/2013 beschreven methoden niet konden vaststellen, of is het in dat geval mogelijk om, als laatste redmiddel, deze vast te stellen op basis van de statistisch bepaalde laagste acceptabele prijzen, zoals het Hof aanvaard heeft toen de Commissie gederfde eigen middelen in rekening had gebracht bij een lidstaat die de aangewezen douanecontroles had verzaakt (zie arrest Hof van 8 maart 2022, Commissie/Verenigd Koninkrijk, C-213/19, EU:C:2022:167)?

4. Indien het antwoord op de tweede of de derde vraag bevestigend luidt: moeten de statistisch bepaalde minimumprijzen importen representeren die

hebben plaatsgevonden op of omstreeks het tijdstip van de gecontroleerde importen en, zo ja, wat is het langste aanvaardbare tijdvak tussen het tijdstip van de importen waarop de statistische resultaten zijn gebaseerd en de gecontroleerde importen [kan bijvoorbeeld het in artikel 152 lid 1, onder b), van verordening 2454/93 en artikel 142, lid 2, van verordening 2015/2447 gehanteerde tijdvak van negentig dagen analoog worden toegepast]?

5. Indien het antwoord op een van de drie eerste vragen bevestigend luidt wat betreft het gebruik maken van „drempelprijzen” bij de vaststelling van de transactiewaarden van de ingevoerde goederen: indien bij de invoer de in artikel 81 van verordening 2913/92 en artikel 177 van verordening 952/2013 omschreven procedure tot vereenvoudiging van de opstelling van douaneaangiften met comprimering van de Taric-codes van de goederen, is toegepast, wordt het verbod van vaststelling van willekeurige of fictieve douanewaarden dan geschonden door een administratieve praktijk die de douanewaarde van alle per aangifte geïmporteerde goederen baseert op de „drempelprijs” voor het specifieke product waarvan de Taric-code wordt vermeld op de aangifte van invoer, omdat de douaneautoriteit zich, mede gezien artikel 222 lid 2, onder b), van verordening 2015/2447, gebonden acht aan die comprimeringen door de importeur, of dient, om het risico van willekeurige fiscale of douaneheffingen te vermijden, de prijs van elk afzonderlijk product op basis van de eigen tariefcode bepaald te worden, ook al wordt die op de aangifte van invoer niet vermeld?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 9 oktober 1992 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB 1992, L 302, blz. 1): artikel 29, lid 1, artikelen 30, 31, 78, 81 (hierna: „CDW”)

Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1993, L 253, blz. 1): artikel 142, lid 1, artikel 150, lid 1, artikel 151, lid 1, artikelen 152, 181 bis, bijlage 23

Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (herschikking) (PB 2013, L 269, blz. 1): artikel 48, artikel 70, lid 1, artikel 74, artikel 177, lid 1 (hierna: „DWU”)

Uitvoeringsverordening (EU) 2015/2447 van de Commissie van 24 november 2015 houdende nadere uitvoeringsvoorschriften voor enkele bepalingen van verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB 2015, L 343, blz. 558): artikel 1, lid 2, artikel 128, lid 1, artikel 140, artikel 141, lid 1, artikelen 142, 144, 222

Arresten van het Hof van 28 februari 2008, *Carboni e derivati* (C- 263/06, EU:C:2008:128); 12 december 2013, ██████████ e.a. (C- 116/12, EU:C:2013:825); 16 juni 2016, *EURO 2004. Hungary* (C- 291/15, EU:C:2016:455); 9 november 2017, *LS Customs Services* (C- 46/16, EU:C:2017:839); 20 juni 2019, *Oribalt Rīga* (C- 1/18, EU:C:2019:519); 22 april 2021, *Lifosa* (C- 75/20, EU:C:2021:320); 8 maart 2022, *Commissie/Verenigd Koninkrijk (Bestrijding van onderwaarderingfraude)* (C- 213/19, EU:C:2022:167); 9 juni, *Baltic Master* (C- 599/20, EU:C:2022:457), en 9 juni 2022, ██████████ (C- 187/21, EU:C:2022:458)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Wet 2960/2001, Nationaal douanewetboek (FEK A' 265/22.11.2001):

Artikel 28, leden 1 tot en met 3, artikel 29, leden 1 en 2, artikel 31, artikel 142

Artikel 150: „1. Aan eenieder die medeschuldig is aan een strafbaar feit in de zin van artikel 142, lid 2, van dit wetboek wordt, in overeenstemming met ieders aandeel in de schuld overeenkomstig de artikelen 152, 155 en verder van dit wetboek, onverminderd hun eventuele strafrechtelijke vervolging, hoofdelijk betaling opgelegd van een voor alle schuldigen gezamenlijk vastgesteld bedrag dat het drie- tot vijfvoudige bedraagt van de desbetreffende fiscale of douanelasten. Te dien einde worden de fiscale of douanelasten berekend volgens de bepalingen van het communautair douanewetboek en de daaraan gerelateerde nationale bepalingen inzake het ontstaan van een douaneschuld. Met betrekking tot [...] onderwaardering bestaat de heffingsgrondslag voor bovenvermelde veelvoudige heffing uit het verschil tussen de fiscale of douaneheffingen die verschuldigd zouden zijn over de bij de inkleding opgegeven waarde en die over de geldende marktprijs. Indien het drievoud van de douanerechten en de overige belastingen die corresponderen met het voorwerp van de fraude , minder bedraagt dan duizend vijfhonderd (1.500) Euro, wordt de boete vastgesteld op dat bedrag met betrekking tot accijnsplichtige producten, en op de helft daarvan voor andere goederen [...] Douanerechten, belastingen en andere heffingen die, ondanks dat er rechtens een douaneschuld is ontstaan, niet zijn betaald kunnen ambtshalve met een met redenen omklede aanslag in rekening worden gebracht. [...]”

Artikel 155

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Een kledingimporteur richtte in 2014 te Thessaloniki een persoonlijke onderneming op, die zich bezighield met de groothandel in kleding. Tot het einde van 2016 heeft de onderneming, voor een goederenwaarde van ongeveer EUR 6 000 000, honderden aangiften van invoer ingediend. Na een melding over onderwaardering van ingevoerde producten heeft in 2016 de douaneautoriteit een controle verricht.

- 2 Bij de controle werden onregelmatigheden vastgesteld met betrekking tot de werkwijze van het bedrijf en de verrichte importen. Onder meer bleek de zogenaamde importeur werknemer te zijn bij een ander, een handelaar in kleding. Voorts bleken de goederen die aan een fysieke controle werden onderworpen telkens weliswaar qua aantallen overeen te stemmen met de desbetreffende aangifte van invoer, maar variatie te vertonen betreffende de kwaliteit, samenstelling, maten, patronen en waarde ervan, zonder dat dit vermeld werd op de bij aangiften gevoegde invoerfacturen; de opgegeven waarde was volgens de controleurs telkens opvallend veel lager dan de werkelijke waarde.
- 3 Na de controle kwam de douaneautoriteit tot de conclusie dat het bedrijf slechts in naam toebehoorde aan de importeur, en dat de werkelijke eigenaar de genoemde kledinghandelaar was waarvan verzoekster een werknemer was. Volgens de autoriteiten die de controle verrichtten, werkte het circuit van de frauduleuze handel als volgt: De ondernemers die kleding wensten te importeren uit Turkije begaven zich eerst naar dat land om contacten te leggen met de leveranciers, die zij contant betaalden. De overeenkomst behelsde dat de goederen niet regelrecht door de verkoper werden uitgevoerd maar werden overgedragen aan een transportbedrijf dat het vervoer naar Griekenland op zich nam. De goederen werden verpakt op een wijze die de Griekse douaneautoriteiten om de tuin leidde met betrekking tot de hoeveelheden en waarde daarvan. Voor de inklaring van de goederen gaf een andere Turkse onderneming een factuur uit die het totaal aantal goederen en het bedrijf als koper vermeldde, alsmede een onjuiste waarde van de goederen (onderwaardering). Op die factuur werden de goederen in algemene termen beschreven en de daar vermeldde waarden bedroegen vele malen minder dan de bedragen die de Griekse ondernemers in werkelijkheid aan de Turkse leveranciers hadden betaald.
- 4 Na de inklaring werden de producten door een ander transportbedrijf vervoerd naar de werkelijke kopers, in heel Griekenland. De prijs voor het transport uit Turkije werd contant betaald door de uiteindelijke ontvangers, zonder vermelding van fiscale gegevens; ook de btw die correspondeerde met de door het bedrijf uitgegeven factuur werd contant betaald. De bedragen op de facturen voor de verkoop binnen Griekenland waren nauwelijks hoger dan de bij de invoer opgegeven bedragen, en de op de meeste facturen vermeldde hoeveelheden waren incorrect, aangezien de meeste afnemers niet wilden dat werd vermeld hoeveel zij werkelijk hadden ontvangen.
- 5 Het bevoegde douanekantoor van Thessaloniki heeft over bijna alle importen van het bedrijf het totale bedrag aan gederfde belastingen en andere heffingen bepaald op EUR 6 211 300,19. Wat met name het aandeel van verzoekster in dit circuit van frauduleuze handel betreft, vermeldt het verslag van de controle dat zij was geregistreerd als kantoormedewerker van het bedrijf, dat zij als naaste medewerker van de kledinghandelaar diens opdrachten ontving en uitvoerde en volledig op de hoogte was van diens activiteiten, maar dat verzoekster ontkende enig strafbaar feit te hebben gepleegd of daarbij op enigerlei wijze betrokken te zijn geweest.

- 6 Daarop werden de door verzoekster bestreden aanslagen vastgesteld, die als plegers van de frauduleuze handel stuk voor stuk, enerzijds, de ontvanger van de goederen van elke aangifte, als zijnde de daadwerkelijke importeur, aanwezig, en verzoekster alsmede de vier andere personen die bij de activiteiten van het bedrijf waren betrokken, waaronder de importeur en de kledinghandelaar, anderzijds. Zij werden ervan beschuldigd met gezamenlijke opzet en in onderlinge afstemming te hebben gehandeld met het doel de Griekse Staat de fiscale middelen te onthouden die geïnd worden over uit het buitenland ingevoerde goederen, en op die wijze de betaling te ontlopen van de voor de door de uiteindelijke ontvanger verkregen goederen verschuldigde btw, hetgeen hun rechtstreeks financieel voordeel opleverde.
- 7 Gelet hierop werd de waarde van de goederen die met elke aangifte werden ingevoerd opnieuw vastgesteld en de gedeelde btw per importeur en per aangifte berekend. Deze werd aan alle betrokkenen hoofdelijk in rekening gebracht, naast een boete van het drievoud van het bedrag van de gedeelde btw.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 8 Verzoekster betwist dat sprake was van onderwaardering van de litigieuze goederen. Zij acht met name de vaststelling van de waarde van de goederen met gebruikmaking van het begrip „eerlijke prijzen” of „drempelprijzen” onrechtmatig, aangezien de laatste, als statistische gegevens betreffende invoerprijzen enkel konden dienen als onderbouwing van de twijfel over de opgegeven waarde, maar niet als methode voor de vaststelling van de douanewaarde, aangezien een dergelijke vaststelling slechts mag berusten op de in het DWU voorziene methoden.
- 9 Verzoekster voert voorts aan dat in elk geval de vaststelling van de prijs op basis van de Taric-code die werd vermeld in elke aangifte volgens de vereenvoudigingsprocedure, onrechtmatig was omdat die code op aanwijzing van de douanebeambten door de importeur was vermeld om de aan te geven goederen snel in het verkeer te kunnen brengen, en niet overeenkwam met de werkelijk ingevoerde goederen. Zij betoogt dat de fout derhalve ligt bij de controleurs, die zich, gezien de onmogelijkheid om de goederen in kwestie aan een fysieke controle te onderwerpen, bij de kwalificering van de ingevoerde goederen uitsluitend hebben gebaseerd op de opgegeven codes.
- 10 Verzoekster onderstreept voorts dat slechts bij enkele aangiften was verzocht om het comprimeren van tariefklassen en dat bij de overige aangiften dus zelfs de feitelijke grondslag ontbreekt om de waarde op basis van slechts een Taric-code vast te stellen. Bovendien heeft dikwijls een fysieke controle plaatsgevonden op het tijdstip van de invoer van de goederen waarop de litigieuze aangiften betrekking hebben, zonder dat er ook maar enige afwijking werd geconstateerd tussen de soort en de kwaliteit van de ingevoerde goederen en de daarvoor opgegeven prijzen, terwijl de douaneautoriteiten de waarde ervan vervolgens niet

vaststelden op basis van de werkelijk ingevoerde producten, maar op die van andere producten met een andere Taric-code en dus ook een hogere „drempelprijs”.

- 11 Op die wijze, zo betoogt verzoekster, ontstaat een onterechte hoge prijs voor elk product, met als gevolg dat de vaststelling van onderwaardering door de douaneautoriteit niet kan worden onderbouwd, omdat de importen in kwestie producten betroffen die voor een bijzonder lage prijs werden gedistribueerd.
- 12 Verweerster spreekt deze beweringen tegen en betoogt dat de voor de vaststelling van de waarde van de goederen gevolgde methode wettig en geïndiceerd was. Met name had de persoon die zich voordeed als de importeur bij alle litigieuze aangiften verzocht om toepassing van de vereenvoudigde procedure van „comprimeren van klassen” van artikel 177 DWU. Die verzoeken werden alle ingewilligd, zodat de goederen vervolgens werden behandeld als een en hetzelfde product, namelijk dat van de hoogste klasse.
- 13 Na de constatering van de onderwaardering van de goederen door de controlerende instantie werd vervolgens de bij de vereenvoudigingsprocedure in de aangifte vermelde douaneklasse genomen als basis voor de berekening van de gederfde fiscale heffingen.
- 14 Verweerster wijst erop dat in de bestreden besluiten niet de vaststellingsmethoden werden toegepast die berusten op de transactiewaarde van identieke en soortgelijke goederen [artikel 30, lid 2, onder a) en b), CDW en artikel 74, lid 2, DWU], aangezien dit feitelijk onmogelijk was geworden doordat de goederen niet meer in beslag konden worden genomen en de beschrijving ervan in de aangiften van invoer in algemene en onduidelijke termen was gesteld.
- 15 Daarentegen werd de methode van artikel 30, lid 2, onder c), CDW („aftrekmethode”) toegepast. Met name werd de waarde bepaald die berust op de prijs per eenheid bij verkoop in de Unie van de ingevoerde goederen of van ingevoerde identieke of soortgelijke goederen in de grootste totale hoeveelheid, aan niet met de verkopers verbonden personen op of omstreeks hetzelfde tijdstip als de invoer van de te beoordelen goederen.
- 16 Bij de toepassing van deze methode heeft de douaneautoriteit, die toegang heeft tot het AMT-instrument („Automated Monitoring Tool”), dat deel uitmaakt van het Anti-Fraud Information System (AFIS) (in het kader van het „Union Anti-Fraud Programme”, het fraudebestrijdingsprogramma van de Europese Unie), rekening gehouden met de [door dat instrument gegenereerde] „drempelprijzen”, die de helft bedragen van de eerlijke prijs per kilo handelswaar en waardoor de douanewaarde uiteindelijk op het niveau van de „drempelprijs” wordt gesteld. De douaneautoriteit was met name van oordeel dat deze prijzen (te weten 50 % van de eerlijke prijzen van de ingevoerde producten, die berusten op de bewerkte statistische gegevens die de Unie verzamelt over de op haar grondgebied gerealiseerde importen) de bepalende component zijn voor een minimumwaarde

waaronder een legitieme commerciële transactie voor de specifieke goederen niet rendabel kan zijn, en dat de vermelding van een lagere prijs op een factuur een vermoeden van onderwaardering van een product schept.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 17 Volgens de verwijzende rechter kunnen de douaneautoriteiten bij gegronde twijfel of de aangegeven transactiewaarde met de werkelijk betaalde prijs (en dus de douanewaarde van de ingevoerde producten) overeenkomt, de aangegeven waarde negeren en de prijs zelf vaststellen op basis van de methoden die achtereenvolgens in artikel 30 CDW en artikel 74 DWU beschreven worden. De verwijzende rechter leidt uit de aangevoerde gegevens af dat de twijfels van de douaneautoriteiten inderdaad gegrond waren.
- 18 Vervolgens rijst echter de vraag hoe de douanewaarde van de goederen moet worden vastgesteld, zowel om uit te maken of er bij elke keer dat er goederen werden ingevoerd inderdaad sprake was van onderwaardering, als om de bedragen van de gedeelde belastingen (invoer-btw) en de strafheffingen te bepalen.
- 19 De douaneautoriteit heeft de „aftrekmethode” toegepast, en daarbij „drempelprijzen” in aanmerking genomen. De statistische vaststellingsmethode van gecorrigeerde gemiddelde prijzen en laagste aanvaardbare prijzen is oorspronkelijk ontwikkeld als middel voor risicoanalyse en niet als methode voor de vaststelling van de douanewaarde van bepaalde goederen in het kader van een controle a posteriori. De verwijzende rechter constateert voorts dat deze louter statistische methode van vaststelling van de invoerprijzen een percentage onterechte positieve uitslagen waar geen sprake is van onderwaardering, kan opleveren.
- 20 Op grond hiervan is de verwijzende rechter van oordeel dat de door AMT gegenereerde „drempelprijzen” niet in het kader van de „aftrekmethode” gebruikt kunnen worden voor vaststelling a posteriori van de douanewaarde, met name wanneer in aanmerking wordt genomen dat de desbetreffende bepalingen vereisen dat de verkoopprijs per eenheid van de ingevoerde goederen of van identieke of soortgelijke goederen wordt vastgesteld. Derhalve doet zich bij de toepassing van deze methode het probleem voor dat bij de onmogelijkheid van fysieke controle van de ingevoerde goederen niet kan worden bepaald wat identieke of soortgelijke goederen zijn, zodat toepassing van de methoden van artikel 30, lid 2, onder b) en c), CDW en van artikel 74, lid 2, onder b) en c), DWU wordt uitgesloten.
- 21 Zo kan, volgens de verwijzende rechter, evenmin gebruik worden gemaakt van de „drempelprijzen” in het kader van de andere in de artikelen 30 en 31 CDW en 74 DWU beschreven vaststellingsmethoden van de transactiewaarde. Met name blijkt uit die bepalingen dat de methode van de fictieve waarde vooronderstelt dat de precieze kenmerken van het specifieke product bekend zijn, terwijl uitdrukkelijk verboden wordt om bij toepassing van de zogenoemde „fall-backmethode” de douanewaarde op basis van minimumdouanewaarden vast te stellen.

- 22 Bovendien valt uit de bepalingen van zowel het CDW als het DWU duidelijk af te leiden dat de douaneautoriteiten ten aanzien van de berekening van de douanewaarde van goederen, in het kader van een controle a posteriori, gebonden zijn aan de methoden die uitdrukkelijk in de artikelen 30 en 31 CDW en 74 DWU beschreven worden. De „drempelprijs” mag derhalve niet gebruikt worden om a posteriori een aanslag vast te stellen waarbij van een specifieke importeur betaling wordt verlangd van het verschil tussen de aangegeven waarde en de genoemde „drempelprijs”.
- 23 Op grond van deze bevindingen zouden de bestreden besluiten nietigverklaard moeten worden, aangezien de douaneautoriteit uitdrukkelijk heeft toegegeven dat de douanewaarde van de ingevoerde goederen uiteindelijk is vastgesteld op basis van door het AMT-instrument gegenereerde „drempelprijzen”.
- 24 Dit oordeel van de verwijzende rechter, dat berust op een uitlegging van de relevante bepalingen van het douanerecht van de Unie, is evenwel, bij ontbreken van een uitspraak van het Hof in een zaak met dezelfde kenmerken als de onderhavige, niet boven iedere twijfel verheven. Met name leidt de uitlegging volgens welke geen gebruik van „drempelprijzen” gemaakt mag worden ertoe, dat gedeelde belastingen over ingevoerde producten niet in rekening worden gebracht bij de importeur waarvan a posteriori is vastgesteld dat deze (stelselmatig) goederen heeft ingevoerd tegen lagere prijzen dan welke doorgaan voor rendabele minimumprijzen.
- 25 De reden hiervan is in dit geval dat het, wegens het feit dat geen fysieke controle van alle goederen verricht kon worden omdat een aanmerkelijk tijdvak was verstreken en ze al meteen op de markt waren gebracht, onmogelijk was geworden om de werkelijke transactiewaarde van die goederen vast te stellen en aldus aan te tonen dat sprake was van onderwaardering.
- 26 Derhalve valt ook het, door de Griekse douaneautoriteit gevolgde, standpunt te verdedigen dat, als laatste redmiddel, de waarde van ingevoerde goederen ook kan worden vastgesteld op basis van „drempelprijzen” die door de bevoegde organen van de Europese Unie met behulp van statistische methoden worden bepaald, teneinde afzonderlijke importeurs daarop aan te spreken.
- 27 De verwijzende rechter constateert echter dat, mocht deze uitlegging aanvaard worden, uit de bestreden besluiten niet blijkt welke „drempelprijs” precies voor elke aangifte gebruikt werd, en evenmin of die werd berekend op basis van statistische gegevens van importen die op of omstreeks het tijdstip van de invoer van de te waarden goederen plaats hebben gevonden. Het vereiste dat de eenheidsprijs verband dient te houden met het tijdstip van invoer van de goederen in kwestie is uitdrukkelijk neergelegd met betrekking tot de methode die wordt beschreven in artikel 30, lid 2, onder b) en c), CDW en artikel 74, lid 2, onder b) en c), DWU en daar uitgedrukt als maximaal tijdvak van negentig dagen, echter blijkt niet uitdrukkelijk wat de maximale afstand in de tijd mag zijn tussen de litigieuze invoer van de goederen en de prijzen die voor statistische doeleinden

worden verzameld en bij toepassing van een andere methode voor vaststelling van de douanewaarde dienst doen als grondslag voor de „drempelprijzen”.

- 28 Voorts kan de praktijk van het comprimeren van de douanecodes, dat bindend is voor zowel de douaneautoriteit als de importeur en tot gevolg heeft dat de ingevoerde goederen bij elke aangifte van invoer worden behandeld als hetzelfde artikel, in gevallen van controle a posteriori ertoe leiden dat als transactiewaarde een fictieve waarde wordt vastgesteld ten aanzien van goederen die onder een en dezelfde Taric-code waren gebracht. Het is immers niet uitgesloten dat de „drempelprijs” voor de goederen die corresponderen met de op de aangifte van invoer vermelde Taric-code, vele malen hoger is dan de „drempelprijs” voor een ander product dat onder dezelfde aangifte van invoer werd geïmporteerd.
- 29 Op die manier kan door de vereenvoudigingsprocedure ten onrechte de indruk ontstaan dat bepaalde goederen werden ondergewaardeerd, terwijl in de aangifte van invoer in feite de werkelijke transactiewaarde daarvan werd vermeld. Hetzelfde probleem zou zich eveneens voordoen wanneer de transactiewaarde van de goederen die werden ingevoerd met comprimering van de Taric-codes werd vastgesteld zonder „drempelprijzen” te gebruiken, maar met toepassing van een andere in de artikelen 30 en 31 CDW en 74 DWU beschreven methode.
- 30 Voor zover de vaststelling van de transactiewaarde van de in de litigieuze aangiften vermelde goederen niet berust op de waarde van het product zelf, maar op die van het product dat correspondeert met de in de aangifte van invoer vermelde Taric-code, moeten derhalve de bestreden besluiten naar het oordeel van de verwijzende rechter ook om die reden worden nietigverklaard. Zoals de douaneautoriteit echter onderstreept, worden ingevolge artikel 222, lid 2, onder b), van verordening 2015/2447 de goederen waarvoor een vereenvoudigingsverzoek is ingediend beschouwd als één artikel. Voorts heeft het Hof reeds aanvaard (arrest van 9 juni 2022, *Baltic Master*, C-599/20, EU:C:2022:457, punten 52 tot en met 54) dat de keuze van de douaneautoriteiten om zich na de vaststelling van de transactiewaarde van goederen te baseren op door de aangeefster verstrekte gegevens, niet onredelijk kan worden geacht, ook al wordt daardoor één enkele prijs vastgesteld voor goederen die weliswaar onder dezelfde Taric-code vallen, maar onderling verschillen vertonen. Derhalve kan gesteld worden dat de beschreven praktijk van de douaneautoriteiten steun vindt in de bepalingen van het douanerecht van de Unie.
- 31 Uit het bovenstaande volgt dat, nu de litigieuze aangiften van invoer het tijdvak bestrijken van april 2014 tot en met december 2016, uitlegging is vereist van zowel bepalingen van het CDW en verordening 2454/93, als van de daarmee corresponderende bepalingen van het DWU en verordening 2015/2447. Die uitlegging is niet voor de hand liggend, noch boven redelijke twijfel verheven, aangezien het Hof nog niet heeft beslist in hoeverre bij de vaststelling van de waarde van ingevoerde goederen gebruik mag worden gemaakt van „laagste aanvaardbare prijzen” of „drempelprijzen”, en evenmin of het comprimeren van

de Taric-codes voor de douaneautoriteiten bindend is in het kader van een controle a posteriori.

- 32 Gezien het bovenstaande en het feit dat voor de verwijzende rechter honderden vergelijkbare zaken aanhangig zijn waarin precies dezelfde rechtsvraag aan de orde is, dienen de geformuleerde prejudiciële vragen, in overeenstemming met artikel 267 VWEU, worden voorgelegd aan het Hof.